

Adam uyandı / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Adam uyandı / dedektif hikaye BİR SUÇ HİKAYESİ: ADAM UYANDI

Emre, otelin personel kapısından içeriye girdiğinde kat hizmetçisi kızlar yine kıkırdadılar. Delikanlı her gün yaptığı gibi onları görmezden gelerek yoluna devam etti. Emre için resepsiyon görevlisi olmak demek, statü olarak onlardan daha yukarıda olmak demekti. Yakışıklı bir gençti ve kendisi de bunun farkındaydı. Üç yıldır bu otelde çalışıyordu. Almanya'da doğmuş ve büyümüştü. Ailesi ülkeye kesin dönüş yaptığında bir süre ülkeye ayak uyduramamıştı. Rahmetli babası bir tanıdık vasıtasıyla ona bu işi ayarladığında çok mutlu olmuştu. Oteldeyken kendini hala Avrupa'daymış gibi hissediyordu. İleri derecede Almanca ve İngilizce konuşuyordu. Gündüz vardiyasında çalışırken kahvaltısını otelde yapardı. İş kıyafetlerini giyinip hemen kahvaltı salonuna geçti. On beş dakika sonra, tüm gün gülümsemek için görev yerindeydi. Lobi sakini görünüyordu. Gün beklediğinden güzel başlamıştı. Cemil, taşıdığı evrak çantasının içindeki dört sayfalık dosyanın – gramajda ağır olmasa da- içerikteki ağırlığının farkındaydı. Çantayı bileğine bağlayan bir kelepçe vardı ve bu

hiç hoşuna gitmemişti. Rahat davranmalı ve meraklı gözlerden uzak durmalıydı. Canalı, Versace ya da Zegna üretimi takım elbiselere alışkın olan Cemil, üzerindeki sıradan takım elbisenin içinde kendini hiç rahat hissetmiyor, kelepçeyi gizlemek için seçtiğı ceketin uzun kollarını arada bir çekirtiyordu. Kolundaki Nixon saat, bazı insanlar için bir aylık maaşları demek olsa da normalde taktığı saatin yirmide biri değerinde değildi. Ama bu ülkede olduğı süre zarfında böyle giyinmeye mecburdu. Otele girdiğinde resepsiyon görevlisi onu;

“Hoş geldiniz Cemil Bey! Sizi yeniden otelimizde görmek büyük zevk... Geleceğınızı haber vermişlerdi. Her zamanki odanızı hazırlattık.” diyerek karşıladı. Cemil delikanlıyı başıyla selamladı;

“Teşekkür ederim Emre. Bu kez bir yardımcım var. Benimkine yakın bir oda da onun için istiyorum. Sadece bir gece kalacağız.” dedi.

Dünyanın neresine giderse gitsin, gittiğı ülkede hep aynı otelde ve aynı odada kalmayı tercih ederdi. Bu otellerin ortak özellikleri ufak ama konforlu oteller olmalarıydı. Odaların ise tek ortak özelliğı olurdu. Kat merdivenlerine en yakın oda olmaları... Otellerin müdürleri ve belli başlı çalışanları ile de özellikle sıkı ilişkiler kurardı. Bu yakın ilişkileri sağlamada yeşil renkli banknotları cömertçe kullanmasının etkisi büyüktü. Böylece gerektiğinde otel içinde saklanması kolaylaşırdı. Cemil ve arkasındaki iri yarı adam odalarına yerleştiler. Cemil kelepçeyi çıkardığı bileğini ovalıyordu. Epey bir zamandır uykusuzdu. Yatağı uzandı. Aynı esnada Emre, bankoya usulca bırakılmış olan yeşil renkli kâğıdı katlayıp cüzdanına yerleştirmişti bile.

Larisa ve Yegor Gasha çifti otele girdiğinde sanki tüm zaman durmuş gibi oldu. İnsanların hareketleri ağır çekime geçti. Yıllardır otelde her tür milletten kadın görmüş olan Emre, hayatında bu kadar güzel bir kadın görmediğine yemin edebilirdi. Bir metre seksen üç santimetre boyuna rağmen Larisa, hiç de iri görünmüyor bilakis zarafetiyle çıtı pıtı bir kadın havası veriyordu. Saçlarının sarısı güneş ışıkları saçar gibiydi. Gözleri uçsuz bucaksız, masmavi bir denizdi sanki... Sarı saçları, kirli sakalı, her biri ondan bağımsız ayrı bir beden gibi duran kaslarıyla Yegor da tüm kadınların bakışlarını üzerine toplamayı başarmıştı. Larisa çok güzel bir

kadın olsa da bakışları buz gibiydi. Akıcı bir şekilde Türkçe konuşan da oydu. Orta katta bir oda istediklerini, bir arkadaşlarının özellikle 207'yi tavsiye ettiğini söyledi. Personel kapısının üzerine denk gelen 207 çok da tercih edilecek bir oda değildi aslında ama bunu söylemek Emre'ye düşmezdi. Emre giriş işlemlerini yaparken, Yegor ona sırtını dönmüş, dirseklerini bankoya yaslamış, otelin lobisini izliyordu. Kapıdan giren yeni müşteriyi görünce aceleyle doğruldu ve Larisa'ya Rusça bir şey söyledi. İkisinin de yüzünün asılması Emre'nin gözünden kaçmadı. Rusça bilmeseydi de yıllardır oteldeki Rus müşterilerden duyduğu ve anlamını bildiği bir kelimeyi anlayabilmişti; "blin"

Yeni müşteri, pasaportunu bankoya bıraktığında asansör bekleyen Rus çifti süzüyordu. Emre, pasaporta bakmadan bile misafirin fiziksel özelliklerinden bir Alman olduğunu bilebilirdi. Pasaporttaki isme bakınca, Adelhelm Adlar isminin anlamını düşündü. İngilizce konuşan müşteriye akıcı Almancasıyla cevap verdi. Üçüncü katta bir odanın anahtarını uzattı. Adelhelm Adlar anahtara baktı ve mümkünse ikinci katta bir oda ile değiştirilmesini istedi. Emre itiraz etmeden isteği yerine getirdi. İkinci katta boş olan iki odadan birinin anahtarını alan müşteri bankoya mavi renkte bir banknot bıraktığında Emre itiraz edecek oldu. Müşteri göz kırparak,

"Für Den Service! (Hizmet için)"dedi.

Emre şanslı gününde olduğunu düşündü. Ama düşündüğü kadar şanslı olmayabilirdi. Otel birdenbire müşteri akınına uğramıştı sanki. Kapıdan giren kısa boylu Çinlinin kolundaki altın kaplama saat ve boynundaki zincir metrelerce öteden bile göz alıyordu. Bir adım arkasından gelen iri kıyım iki adam korumaları olmalıydı. Bugün gelen müşterilerden hiçbirinin valizi olmadığı gibi, bu adamların yanında da valiz yoktu. Kış sezonundaydılar. Yurtdışı bağlantılı şirketlerin kongreleri hariç, üç yıldır hiçbir kış sezonunda bir günün içinde bu kadar farklı ırktan insan için giriş işlemi yapmamıştı. Otelde ona bildirilmeyen bir toplantı olabileceğini düşündü.

Yusen Shing, bankoya yanaşmadı bile. Lobideki koltuklardan birine yerleşti. Adamları giriş işlemleri için gereken belgeleri uzattığında Emre, iki adamın da bileklerinde aynı dövmenin bulunduğunu fark etti. Patronları ufak tefek bir adamdı ama yüzü ürkütücü derecede bozuktu. Kırık olduğu belli

olan bir burun, birkaç yerden dikişli kaşlar, sağ yanağında kötü bir şekilde kapanmış derin bir kesiğin izi adamın keskin bakışları ile birleşince kısa boylu adamı daha da korkutucu yapıyordu. Emre, tüm iyimserliği ile bunun bir kazanın sonucunda olmuş olabileceğini düşünse de beyni adamın tehlikeli bir tip olduğunun sinyallerini veriyordu. Adamlar aynı odada kalmak konusunda ısrarcı olunca, Emre telefonla iki kişilik odaya üçüncü yatağın konulması emretti. Oda hazır olana kadar konukları lobide ağırlamayı teklif etti. İçecek olarak ne arzu ettiklerini soran servis elemanına Türkçe karşılık veren patronun sesi onda şaşkınlığa sebep oldu. Adam, Türk kahvesini özlediğini söylüyordu. Aynı zamanda mini etek giyinmiş olan servis elemanı kadının bacaklarından da gözlerini ayırmıyordu. Bu yeni müşteri hakkında müdürünü bilgilendirse iyi olacaktı.

Öğleden sonra otel sakinleşmişti. Sadece otelin müdavimlerinden Suna Poyraz birkaç gün için giriş yaptırmıştı. Kadının eklem ağrılarının yine artmış olduğu yürüyüşünden belliydi. Yaşlı kadın yıl içinde dört kere gelir, birkaç gün sauna, masaj ve hamam hizmetinden faydalanırdı. Çoğunlukla giriş katındaki odalardan birine yerleşmek isterdi. Böylece restoran ve hizmet bölümlerine geçişi kolay olur, fazla yürümesi gerekmezdi. İstanbul'un asilzadelerindendi. Kemankeş ve Cihangir'de apartmanları olduğu söyleniyordu. Bahşiş konusunda pek bonkör sayılmazdı. Ama yine de tüm çalışanları tatlı diliyle etrafında pervane etmeyi başarırdı. Kendisine anlatılan hiçbir şeyi unutmaz ve yeri geldiğinde sorardı. Emre'yi de görür görmez, evlenen kız kardeşinin çocuğunun olup olmadığını, annesinin hastalığının artıp artmadığını sormuş, valizlerini almaya gelen çocuğa ise okulunu uzattığı için kızmıştı. İnsanlar ona her şeylerini anlatır ve daha sonra nasıl olup da bu kadar şey anlatmış olduklarına şaşırırlardı. İnsanları tatlılıkla konuşturmakta üstüne yoktu. Suna Hanım, istihbaratta görev alsa kesinlikle dünyanın bir numarası olabilirdi.

Otelin akşam yemeği servisi saat altıda başlar, dokuzda sona ererdi. Otel kalabalık olmadığı için, lobinin alt katında bulunan büyük restoran kapalıydı. Müşteriler giriş kattaki restorana doğru yol almaya başladığında Emre de, akşam vardiyası için gelen arkadaşı Alper'e gerekli bilgileri aktarıyordu. Otelden ayrılmak için acelesi yoktu. Kız kardeşi

tüm günü annesi ile geçirmiş, yemekleri çoktan hazır etmişti. Vardiyasının bitmesine on dakika kala gelen misafiri kimin karşılayacağı konusunda kısa bir bakışmadan sonra Emre otelin yeni misafirine, hoş geldiniz, dedi gülümseyerek.

Mustafa Efe, orta boylarda ama kalıplı bir adamdı. Geniş omuzları vardı. Yakışıklı bir adam sayılmazdı. Böyle bir otelden çok orta sınıf pansiyonlarda geceleyecek birine benziyordu. İkinci katta bir oda istediğinde Emre'nin kafası daha da karıştı. Bu normal bir gün değildi ama bu kadarı da fazlaydı. Acaba bunu bildirmeli miydi? Sıradan bir kot pantolon, üzerinde sıradan bir kazak ve kot montla otele gelmiş olan adamı sokakta görse dikkat etmezdi ama adamın ikinci kat talebi yüzünden adamı baştan aşağıya süzdü. Adam Emre'nin bu bakışına kaşlarını çatarak cevap verdi. Emre, ikinci katta odalarının kalmadığını söylemeyi düşündü ama o esnada adamın duvardaki anahtar raflarına bakıyor olduğunu fark etti. İkinci katta kalan tek odanın anahtarı panonun orta rafında tek başına duruyordu. Emre anahtarı uzattı. Misafire kibarca kaç gün kalacağını sordu. Adam tok bir sesle;

“Sadece bu gece delikanlı... Daha fazlasına gerek olacağını düşünmüyorum.” dedi.

Onun da valizi yoktu.

Ertesi sabah Emre, her zaman yaptığı gibi tam saat 7.00'de otelin personel girişinden girdi. Kızlara aldırmandan üzerini değiştirmeye gitti. Kahvaltısını etti ve 7.30'da Alper'den mesaiyi devraldı. Bilgisayarı kontrol etti. Rus çift kahvaltıyı odalarına istemişlerdi. Saat sekizde başlayacak kahvaltı servisi öncesinde bekletmeden bu bilgiyi mutfağa ilettiler. Suna Hanım her zamanki gibi erken uyanmış, kahvaltının başlama saatini lobide gazete okuyarak bekliyordu. Emre'yi görünce bir kahve istedi. Otele üç gün önce yerleşmiş olan bir ailenin çıkış işlemlerini yaparken, Yusen Shing'in adamlarıyla birlikte lobiye indiğini fark etti. Yusen Shing sinirli ve telaşlı görünüyordu. Emre'ye kahvaltının kaçta başlayacağını sordu. Konuşurken aksanı komik bir hal alıyordu. Ama adamın suratını gören insan aksana gülmeye korkardı. Adelhelm Adlar ve Mustafa Efe merdivenlerden birlikte indiler. Emre, bu iki adamın sohbet ediyor olmalarına şaşırırdı. Akşam tanışmış olmaları diye düşündü. Restoranın servise başladığı bilgisini anons etti. Lobidekiler birer ikişer restorana yürürken saatine baktı. Lobide servis yapan kızlardan biri Suna

Hanım'ın koluna girmiş, yürümesine yardım ediyordu. Suna Hanım da ona gece ağrılar yüzünden pek uyuyamadığını anlatıyordu ki, Cemil Bey'le birlikte otele giriş yapan arkadaşı merdivenleri paldır küldür inerek, iki kadının da kalakalmasına sebep oldu. "205'in yedek anahtarlarını alıp gelin hemen! Odayı açmanız gerek." diye bağırdı.

Normal şartlarda bu iş için kat görevlisi çağıran Emre, anahtarı aldı ve adamın peşinden ikinci kata çıktı. Usulen kapıyı birkaç kez tıklattı. Cevap alamayınca kapıyı açtı. Cemil Bey yatağındaydı. Yatağın beyaz çarşafları kana bulanmıştı. Adamın gözleri hala açıktı. Cemil Bey'in arkadaşı odanın içinde dört bir yanı aramaya başladı. Aradığını bulamayınca,

"Kahretsin!" dedi ve arkasından bir küfür savurdu.

Adam da Emre de telefonlarına sarıldılar. Emre otel müdürüne cinayeti haber verdi. Adam ise her kimi aradıysa, "O öldü. Çanta ortada yok. Hayır, tüm gece odadaydı, çıkmadığına eminim. Emredersiniz." dedi ve odadan hızla uzaklaştı.

Emre adamın arkasından baktı ve odaya döndü. Az sonra müdür kapıda göründü. On iki yıldır bu otelin müdürlüğünü yapan Barış Bey, telaşla olayı polise haber verdi. Polisler gelene kadar diğer müşterilerle ilgileneneceğini, odaya kimseyi yaklaştırmamasını söyleyerek Emre'yi odanın kapısına dikti. Polis ekibi geldiğinde Emre ifadesini verip resepsiyona indi. Sakin olmaya ve diğer müşterilere yine gülümsemeye çalıştı ama elleri de sesi de titriyordu. Bunu durdurması gerektiğinin farkındaydı. Bir şişe suyu tepesine dikti. Olay yeri inceleme ekibi de gelmişti. O esnada Suna Hanım'la konuşan Mustafa Efe ekibin yanına gitti. Ekibin başındakilerle konuşmaya başladı. Emre onları izlerken Adelhelm Adlar'ın sesi ile irkildi. Adelhelm Adlar, Cemil Bey'in arkadaşını görüp görmediğini soruyordu. Emre, adamın telefonda konuşup odayı terk ettiğini anlatınca Adelhelm Adlar telefonunu çıkardı. Bankodan biraz uzaklaştı. Emre yine de adamın konuşmasını duyabiliyordu.

"Ich schlug fehl. Karten fehlen. Bin ich dran?"

Emre bunun "Başaramadık. Haritalar kayıp. Döneyim mi?" demek olduğunu biliyordu. Adelhelm Adlar; Soylu Koruyucusu Kartal... Adamın adının Türkçe karşılığı buydu. Bu adamın olayla bir bağlantısı olmalı, diye düşündü. Elleri yine titriyordu. O arada kat hizmetçilerinden biri, elinde bir tepsi ile

gidiyordu. Emre kafasını dağıtmak için kızı durdurdu ve sordu;
"0 tepsi nereye gidiyor?"
"207'ye efendim."dedi kız.
"Çoktan gitmiş olmalıydı! Şimdi orası polis kaynıyor."
"Daha önce de götürdüm ama cevap veren olmadı. Şimdi yenisini götürüyorum."
Bu hiç iyi olmamıştı. Yedek anahtarı alıp kızın peşinden odaya çıktı. Müdür koridorda polislerle konuşuyordu. Rus çift odada yoktu. Emre çıkış işlemleri yaptırmadıklarına emindi. Otelin içinde bir yerde olabileceklerini düşündü. Bir şekilde bugünü atlattırsa rahatlayacaktı. Oda kapısını kapatıp arkasını döndüğünde Mustafa Efe ile burun buruna geldi. Mustafa Efe, elindeki istihbarat kimliğini gösterdi. Emre'nin koluna girerek onu koridorun diğer köşesine doğru sürükledi. 0 sırada, koridorun diğer ucunda biri bir başkasına kamera kayıtlarının incelenmesini emrediyordu. Mustafa Efe,
"Seninle bir de biz konuşalım delikanlı. Sizin işiniz lobide. Otelin tüm giriş çıkışını görüyorsunuz. Otelde kalanlar kimler, dünden beri dikkatini çeken bir şey oldu mu, anlat bakalım."dedi.
Emre danışılan olmanın deneyimi ile,
"Otelde şu an on yedi misafirimiz var. On kişi otelimize dün giriş yaptı. Yedi müşterimizden ikisi sürekli müşterimizdir. Burada yaşıyorlar. Beş kişiden dördü aynı aileye mensup... Bir de... İrem Hanım var. O da nasıl diyeyim, ünlü bir sanatçımızın sevgilisi. Arada gelir bir aya yakın misafir ederiz. Bir süredir burada. Dün giriş yapanlardan Suna Hanım ve Cemil Bey eski müşterimizdir. Dikkatimi çeken bir şey dersanız, dün gelen herkes bir garipti aslında..."dedi bir çırpıda.
"Nasıl garip?"
"Öncelikle hiç kimsenin valizi yoktu. Otele valizsiz gelmek garip değil mi? Çinli adam, sanki mafya babası gibi. Rus çift güzellik yarışmasına katılmaya gelmiş deseler inanırım. Bir de Adelhelm Adlar... Az önce birini aradı ve kayıp bir haritadan bahsetti."
Mustafa Efe'nin önemsemesi gereken bu konuşmayı sorgulamayışı Emre'nin dikkatinden kaçmadı. Adam çenesini sıvazlar gibi yaparak,
"Sana son bir soru. Cemil Bey'in odasına ilk girdiğinizde balkondan sarkan bir ip gördün mü?"
Emre olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

Mustafa Efe ortadan kaybolmamasını söyleyerek gönderdi delikanlıyı. Delikanlının arkasından yeniden suç mahalline girdi. Olay yeri inceleme ekibi odada parmak izi ya da farklı bir delil bulamamıştı. Cinayet masasından gelenler katilin balkondan girdiğini tahmin ediyorlardı. Suç aleti tahminen 5mm kalınlığında ve 18,5 cm uzunluğunda delici bir aletti. Kalbe tek hamlede saplanan tırtıksız bir bıçak, diye mırıldandı Mustafa Efe. Olayda görevli komiserle konuşma ve onu bilgilendirme vakti gelmişti.

“Cemil Işık; asıl adı Alber Justin, Türk bir anne ile Mısırlı bir babanın oğlu. Bire süre Türkiye’de yaşadığı biliniyor. Son görüldüğü yer İtalya’ydı. Göbeklitepe kazısından çıkan bir parçayı yurtdışına kaçırıldığı söylentileri yüzünden aranıyordu. O uluslararası çalışan bir taşıyıcı... Ne taşıdığını asla sorgulamaz. Onun işi taşıdığı şeyi bir elden başka bir ele sessizce ulaştırmaktır. Buraya da bir harita getirdiği ihbarını aldık. Ama haritanın kime ulaşacağını görmek için müdahale etmemiştik. Takipteydik. Anlaşılan sadece biz değilmişiz Komiserim. Rus ve Çin’den de bu haritayı isteyenler varmış. Alman meslektaşımın öğrendiğine göre sabah erken saatlerde Ruslar sırra kadem basmışlar bile. Çinli ekibi en son kahvaltı salonunda görenler olmuş. Şu an onları da bulabileceğimizi sanmıyorum. Adamlar profesyonel. Alber Justin her ne haritası taşıyorduyorsa o da artık kim bilir hangi milletin elinde. Adelhelm Adlar, Alman istihbaratı Bnd’den. Onlar da haritanın Türkiye üzerinden Almanya’ya ulaştırılacağı bilgisini almışlar. Ne haritası biz de bilmiyoruz. İran nükleer füzeleri ile ilgili olduğu söylentileri kulağımıza çalındı. Birçok ülkenin peşinde olduğu bir şey olduğu kesin. Kamera kayıtlarına göz attım. Odasına balkondan girilmiş olması lazım. Koridor kayıtlarında odaya giren çıkan görünmüyor. En son saat 18.20’de odasına akşam yemeği gitmiş ve boşlar bir saat sonra kapının dışından alınmış. Servisi yapan görevliyi içeriye almamış bile. Adamlar konuştu, maktulü en son canlı gören o. Şüpheli gelmedi bana. Çinlilerin odası olay yerinin tam üstünde, Ruslar da yan odada kalıyorlardı. Benim kafamı karıştıran iki şey var. Birincisi bu kadar profesyonel biri balkon kapısını kilitlemez mi? Diğeri de yaşlı bir kadının hayal meyal gördüğünden bahsettiği ip... Dışarıdan biri ihtimalini de düşündürüyor ama dediğim gibi bu iş sizin boyunuzu aşacak büyüklükte. Dua edin de biz

Rusları ya da Çinlileri yurt dışına çıkmadan yakalayabilelim.”
Günler sonra otel durulmuştu. Polisler çekilmiş, oda baştan aşağıya temizlenmişti. Her şey eski halini almaya başlamıştı. Emre, Suna Hanım’ın çıkış işlemlerini yaparken kadın konuşmaya başladı;

“Bu güzel otelin adının bir cinayet olayı ile kirletilmesine üzüldüyorum. Burası da benim yuvam gibi. Yine de güzel altından kalktınız. Gazetelerde, televizyonda bu habere rastlamadım. Çok duyulmamıştır, değil mi Emre?”

“Sanırım polis haberin yayılmasını engelledi Suna Hanım. Haklısınız bizim için de çok iyi oldu. Misafirlerimizin huzursuz olmasını istemeyiz. Sizi görmek bizim için mutluluk, yine bekleriz efendim.”

“Ömrümüz varsa, hastalanıp ele ayağa düşmezsek geliriz zaten evladım. Hastalık derken annenin ameliyatı ne zaman olacak?”

“Pek yakında Suna Hanım. Bu kez tamamen iyi olacak inşallah. İlginiz için teşekkür ederim.”

Kadın yine yapacağını yapmış, ilgisiyle Emre’yi mutlu etmişti. Emre, kadının taksisi gelene kadar lobide gördüğü tüm personelle az çok konuşmasını izledi. Vardiyasını tamamlamadan önce birkaç giriş işlemi daha yaptı. Yerini Alper’e bıraktıktan sonra otelden ayrıldı.

Eve uğradı. Hasta annesinin yemeğini verdi. Zaman gelmişti. Evden bir paket alarak Kuştepe’nin yolunu tuttu. Kendine verilen emirlere uyarak, Danimarka Konsolosluğu’nun yakınında taksiden indi. Yavrukuş sokağı boyunca yürümeye başladı. Ona verilen adresteki evi buldu. Ev neredeyse yıkılmak üzereydi. Kapıyı iki kere çaldı. Kapıyı açan kişi aylar önce onu otel çıkışında bulup, işi teklif eden kişiyle aynı adamdı. Elindeki paketi alıp ona ufak bir sırt çantası verdi. Emre bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu. Çantanın içindeki parayı üstünkörü kontrol etti. Tam ayrılmak üzereyken kapıda duran adamın arkasındaki karanlığın içinden bir ses,

“Du musstest nicht töten. (Öldürmen gerekmiyordu.)”dedi. Emre bu emrin farkındaydı elbette. Balkon ve balkon kapısındaki düzeneği sadece gece odaya girip çantayı almak için kurmuştu ama beklenmedik gelişmeler için de hazırlıklıydı. Karanlığa bakmadan,

“Mann wach.” dedi.

Funda MENEKŞE. Detektiv proza